

# ❧ KAPITEL 1 ❧

”Det tager kun et øjeblik, det lover jeg,” sagde Olivia Abbott til sin søster, mens hun bankede sneen af sine pelstøvler uden for den østlige indgang til Franklin Groves indkøbscenter.

”Bare jeg slipper for at være sammen med hvinende fan-tøser hele formiddagen,” svarede Ivy. Dørene gled op, og en mur af varm luft slog mod deres ansigter og fik Ivys sorte hår og tørklæde til at stå ud i luften bag hende.

”Vi er her over en time for tidligt,” sagde Olivia, mens de gik gennem det højloftede indkøbscenter og passerede alle de velkendte butikker. ”Og hvor lang tid



kan det tage at få signeret en bog? Det kan vel ikke tage en evighed?”

Hun tjekkede sit spejlbillede i vinduet til Trudys Skønhedssalon. Hun havde sine yndlingsjeans på, en pink- og hvidstribet sweater og et bælte med rhinsten. Det var over en uge siden, hun sidst havde set sin filmstjerne-kæreste Jackson, og der ville gå mindst en uge mere, før hun igen fik en chance for at se ham. Så hun skulle bare se super godt ud i dag.

Efter at hele filmholdet bag *The Groves* – filmen, der var blevet optaget i Franklin Grove – havde forladt byen, havde Jackson ringet hver eneste dag og været på besøg i weekenderne, når han kunne. Det var svært at have et langdistanceforhold, og det ville kun blive sværere i morgen, hvor hun og Ivy tog af sted til Transsylvanien på en uges ferie.

Olivia kunne høre en lav summen af stemmer, som blev stærkere for hvert skridt, de tog, og da tvillingerne drejede om hjørnet, troede Olivia ikke sine egne øjne. De frøs på stedet, chokerede over mængden af piger, der myldrede imellem hinanden bag en afspærring af reb i centerets forhal. Boghandlen var ikke engang åbnet endnu, men alligevel stod pigerne så tæt som til årets skolefest.



Ivy stirrede på den megalange kø. ”Vær sød at sige, at det her er køen til centerets gratis-is-dag.”

Olivia rynkede næsen. ”Det tror jeg ikke.”

En pige forrest i køen knugede hele samlingen af Action Jackson-dukke i favnen, og pigens bag hende havde et foto af Jackson på sin T-shirt. Den næste var klædt i en skøjtedragt magen til den, Jacksons udkårne havde haft på i hans første film, og den næste igen havde en dvd-boks med Jacksons første seks film under armen. En samling, som Olivia af egen erfaring vidste, det var meget svært at få fat på. De her piger ventede ikke på en gratis softice med chokoladedrys. De ventede kun på at glo og fnise og få autografer af *Olivias* kæreste. Det fik hende til at føle sig som en våd pompon.

”Glimmer-zombiernes hævn!” Ivy flagrede skræmt med hænderne som et uskyldigt offer i en skrækfilm.

”Det er okay,” sagde Olivia og fandt sin mobil frem. ”Jeg ringer bare og siger hej til ham, før de åbner dørene.”

Hun tastede Jacksons nummer, men fik telefonsvareren med det samme.

”Æhm ...” Olivia havde ikke lige forberedt sig på det her. Hun havde sagt til Jackson i aftes, at hun ville



komme forbi, før han begyndte at skrive autografer. *Hvorfor har han slukket for mobilen?* Hun tog en dyb indånding. ”Skidt med det. Jeg er sikker på, at Jackson har sagt til sikkerhedsvagten, at vi kommer.”

Olivia trak sin tvillingsøster gennem mængden og hen foran i køen.

”De stirrer på os, glimmer-zombierne,” hviskede Ivy og trak i Olivias sweater. Hun var stadig inde i rollen som det skrækslagne offer.

”Bare undgå øjenkontakt.” Olivia klistrede sit sødeste smil på og fortsatte. Men hun kunne mærke firehundrede øjne følge hvert et skridt, hun tog.

De nåede hen til boghandlens indgang. Vinduerne var dækket af billeder med Jackson og pink og røde hjerter.

”Bliv Jackson Caulfields valentinsdate,” lovede plakatteksterne. ”Køb hans bog og få hans autograf!”

*Jamen, jeg er hans valentinsdate!* tænkte Olivia.

En sikkerhedsvagt med en øresnegl stod foran indgangen med armene foldet over brystet.

”Godmorgen,” sagde Olivia med et stort smil. Man kunne komme langt med venlighed, vidste hun, men manden rørte ikke en muskel. Han stod bare fuldkommen ubevægelig som en sikkerhedsvagt foran Det Hvide Hus.



Olivia ville ikke give op så let. Hun trådte et skridt frem og tog i butikkens dørhåndtag.

Sikkerhedsvagten slyngede sin arm ud lige foran hendes ansigt for at spærre for døren. ”Hvor tror du, du skal hen?”

”Jeg skal mødes med Jackson,” svarede hun.

Han flyttede ikke armen. ”Ja, dig og resten af pigerne i køen.”

Hun havde ikke lyst til det her, men hun havde ikke noget valg. Hun lænede sig lidt frem. ”Jeg er Jacksons kæreste.”

”Nej!” råbte pigen med Jackson-dukke i favnen. ”Jeg er hans kæreste!”

”Det er du i hvert fald ikke,” sagde pigen i skjortedragten og så ud, som om hun var klar til at skyde med pailletter. ”Det er jeg!”

”Hold nu op,” indskød pigen med Jackson på T-shirten. ”I sidste måned skrev han ’Kærlig hilsen Jackson’ på forsiden af mit blad.” Hun stak et temmelig krøllet blad op under næsen på de andre piger. ”Se! Jeg har *beviser*.”

Olivia havde det, som om hun var faldet på næsen midt i en cheerleader-optræden. Hun anede ikke, hvad hun skulle sige.



Ivy lænede sig lidt frem og sagde til sikkerhedsvagten. ”Prøv lige at høre, Jackson venter faktisk på os. Kan du ikke ... æh ... tjekke din liste?”

”Der findes ingen liste. Kun køen bag jer fyldt med tohundrede af Jacksons ’kærester’.” Han pegede mod enden af køen, som var fordoblet, siden de var kommet. ”Alle må vente på, at det bliver deres tur.”

”Og du skal *ikke* prøve på at springe over i køen,” sagde pigen med Jackson-dukkerne.

Skøjteprinsessen gloede på dem. ”Vi har ventet i flere timer. Hvem tror I lige, I er?”

”Æh, jeg æhm ...” Olivia vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hvis hun sagde til dem, at hun virkelig *var* Jacksons kæreste, risikerede hun at blive lynchet på stedet. *Jeg må være den eneste pige i hele verden, som skal stå i kø for at se min egen kæreste.*

”Nej, nej,” sagde Ivy til pigerne. ”Vi springer ikke over. Slet ikke. Okay?” Ivy trak Olivia væk fra køen. ”Så du deres blikke, Olivia? Det kan godt være, at jeg er en vampyr,” mumlede Ivy, ”men de her piger, de skræmmer mig altså.”

”Hej Olivia!” lød en velkendt stemme.

Hun vendte sig om og så Charlotte Brown, cheerleader-kaptajnen, vinke hende hen til sig. Olivia

mærkede et sug i sin allerede anspændte mave. Olivia kendte Charlotte rigtig godt fra holdtræningen, og selv når Charlotte forsøgte at være sød, var hun ond.

”Står du ikke i kø endnu? Sov du over dig?” spurgte Charlotte venligt. Hendes blonde hår så morgenagtigt ud, og silkeblusen med flæser var temmelig krøllet.

*Umuligt. Det kunne hun ikke have gjort. Kunne hun? Havde Charlotte ...?*

”Har du overnattet udenfor?” spurgte Ivy ligeud.

”Selvfølgelig ikke,” sagde Charlotte med et smørret grin. ”Katie gjorde det for mig. Jeg har kun været her i tre timer.” Hun rodede i håret med fingrene. ”Men jeg forsøger at ligne en, der har overnattet udenfor. I ved ... af hensyn til tv-kameraerne.”

Olivia fattede ikke, at selv Charlotte kunne finde på at vente i timer.

”Ærgerligt, at du ikke kan bruge dit ’specielle forhold’ til Jackson og springe køen over, hva’?” fortsatte Charlotte og markerede med to fingre i luften de største gåseøjne, Olivia nogensinde havde set, omkring hendes *specielle forhold* til Jackson. ”Altså, det *kunne* godt se ud, som om du har, æh ... *overdrevet en lille bitte smule* om at være kæreste.”

Olivia måbede. *Det sagde hun bare ikke!* Men hun



holdt sin mund, hun havde ikke lyst til at blive smidt af cheerleader-holdet.

Ivy trådte imellem dem. ”Og det der *kunne* se ud, som om du er i gang med at *købe* dig til en valentinsdate.”

Charlottes øjne blev smalle. ”Når man ser på dine genbrugsklude, er det vist kun dig, der har problemer med at købe ting.”

”Det hedder *vintage!*” råbte Ivy tilbage og glattede sit sorte satinskjørt med høj talje.

*Ikke lige den morgen, jeg havde forestillet mig,* tænkte Olivia. ”Ivy, kom, vi går om bag i køen, før den når helt udenfor.”

Blussende rød i hovedet og med korslagte arme trampede hun ned langs køen.

”Ja, bare ned bagi, hvor du hører til,” hånede en af pigerne.

”Ignorer hende,” hviskede Ivy. ”Hun har en pink glimmer-hårelastik i håret!”

Olivia stirrede ned langs køen af piger, der holdt skilte med hendes kærestes billede i hænderne. Tyve forskellige Jackson’er kiggede på hende fra plakater, der var spredt over hele forhallen. Han var alle steder, men alligevel havde Olivia aldrig før følt sig så langt fra sin kæreste.



”Jeg klarer det ikke længere,” hviskede Ivy. ”Det er ren tortur!”

Ivy Vega kunne ignorere de pink plakater, der hang ned fra loftet, og hun kunne lade, som om hun ikke så de udklippede hjerter, der dækkede hvert eneste udstillingsvindue. Men at være tvunget til at stå i kø med vildt forelskede piger, der hele tiden brød ud i romantiske sange fra Jacksons film, det var for meget.

Og for syvogtredivte gang mumlede Olivia: ”Jeg er virkelig ked af det.”

Ivy gav sin søster endnu et kram.

”Det er ikke det at vente, det er hele det *valentinsshow.*” Ivy håbede, at hun snart kunne slippe væk. Uanset hvor meget de bombarderede hende med det, så købte hun simpelthen ikke hele det der hjerter-i-flødechokolade-scenarie. Om to dage ville kærestepar over hele verden sende kort til hinanden, bare fordi dem, der producerede kortene, havde sagt, de skulle. Hun fattede simpelthen ikke den der kommercielle side af kærligheden.

Foran dem stod en helt ung pige med brune slangekrøller og en sød, rød denimjakke. Hun vendte sig om mod dem. ”Hej, jeg hedder Janie!” Så rakte hun



en lille æske frem mod tvillingerne. ”Har I lyst til et chokoladehjerter?”

”Åh nej, jeg smelter ...” Ivy sank sammen i knæene.

Janie kiggede undrende på Ivy, som om hun virkelig var ved at smelte.

Olivia brød ind og tog en konfekt i samme pink nuance som hendes egen lipgloss. ”Tusind tak,” sagde hun til Janie og hviskede til Ivy. ”Hold op med det der V-finke-fis!”

Ivy anså små chokoladehjerter for at være det rene gift, men tog alligevel en for at være sød.

”Der står ’kys mig’ på min,” sagde Olivia og propede den i munden.

”Ja, på den her står der ’sweetheart’,” sagde Ivy og holdt den klamme chokotingest mellem to fingre, som om det var et fed hvidløg.

”Skal du ikke spise den?” spurgte Janie.

Ivy fremtvang et smil og satte tænderne i den seje, tørre konfekt. Så grinede hun hvast til Olivia. ”Gad vide, hvor udtrykket ’sweetheart’ kommer fra. Rigtige menneskehjerter? For min smager altså noget mere som et surt hjerte.”

”Addd!” Olivia rynkede næsen, og Ivy klukkede af grin.

Olivia var vegetar og fik kvalme, bare hun tænkte på blod. *Sikke et held, at det er hende, der er kanin og mig, der er vampyr*, tænkte Ivy.

Ivy og Olivia var tvillinger. Deres far var vampyr, og deres afdøde mor havde været menneske. Pigerne havde mødt hinanden for første gang i begyndelsen af skoleåret, da Olivia flyttede til Franklin Grove sammen med sine adoptivforældre. Siden da havde de lært hinanden at kende og alt om deres biologiske familiebaggrund.

Olivia puffede til sin søster. ”Har Brendan givet dig chokoladehjerter her op til valentinsdag?” spurgte hun.

Ivy skar en grimasse. ”Han ved godt, at jeg ikke kan klare hele det her sentimentale valentinsshow.”

Olivia gispede overdrevent. ”Ingen søde små gaver?!”

Ivy kunne godt lide at få gaver, men hun var ikke specielt vild med at få små, bløde bamser, hvor der stod ”Ælsker dig” tværs over maven. ”Jeg har ikke brug for materielle ting for at forstærke vores forhold,” erklærede Ivy.

”Der er da ikke noget så superdejligt som valentinsgaver,” svarede Olivia. ”Det er min yndlingsdag.



Jeg er så spændt på, hvad ... du ved godt hvem ... køber til mig.”

”Jackson skal være min valentinsdate,” sagde Janie. ”Jeg har gemt den her kun til ham. Hun åbnede sin lille hånd og fremviste en hjerteformet konfekt, hvor der stod: ”JEG HJERTER DIG”.

På trods af tekstens overgreb på grammatikken, syntes selv Ivy, at det var sødt.

”Jackson Caulfield er drømmenes drøm!” erklærede Janie.

Olivia smilede. ”Han er ret sød.”

”Gud nej,” hvinede Janie, ”har du mødt ham?!”

Olivia begyndte at forklare. ”Altså, for et par uger siden, da filmholdet var i byen, så ...”

Ivys tanker vendte tilbage til Brendan. Mon han sad og spillede videospil, eller var han ude og øve tricks på sin nye mountainbike? Måske kunne hun ringe til ham og forsøde ventetiden lidt i den her evigheds kø.

Mens Olivia sludrede med Janie, rodede Ivy i sin store, sorte Messenger-taske efter mobilen.

”Gud nej, du er med i en af hans film!” gispede Janie. ”Du er ligesom en filmstjerne!”

”Nej, nej,” svarede Olivia. ”Det var bare en lille rolle.”

Endelig fandt Ivy mobilen klemt inde mellem hendes kalender og en cd med Dræbersildene.

Men lige, som hun havde tastet hans nummer, fik hun øje på en sortklædt skikkelse med sort, krøllet hår, der gik gennem forhallen. Hendes puls steg. Det var Brendan.

*Hvad laver han i indkøbscenteret? tænkte Ivy. Helt alene?* Det tredje album med Dyb Violet ville ikke udkomme før i næste uge, og han havde allerede købt det nye spil med Sarkofag-race. De havde afholdt en lille turnering i går, og Ivy havde vundet. Hvad i alverden kunne han ellers være på udflugt efter?

Mens hun stadig knugede mobilen i hånden, fulgte hun ham med øjnene og så, hvordan han stoppede op foran Hannahs gavebutik. Han gik ind, men kom hurtigt tomhændet ud. Han så ret målrettet ud. Stoppedede kort op foran butikken med papir og kontorartikler, der var fuldkommen indbundet i røde bånd. *Kan han ... det dæmrede* langsomt for Ivy ... *være på udflugt efter en valentinsgave?*

”Ha!” Ivy lo højt.

”Hvad?” spurgte Olivia.

”Brendan,” hviskede Ivy.

”I kø for at få Jacksons autograf?” Olivia kiggede sig vantro omkring.



”Nej, derovre.” Ivy pegede hen mod taskebutikken, hvor han nu stod og kiggede på en række store lædertasker.

Olivia klukkede af latter. ”Det ser ud, som om han er ude at kigge efter ’materielle goder’ til dig.”

”Umuligt.” svarede Ivy. Han vidste godt, hvad hun mente om valentinsdag. At den udelukkende var opfundet for at lokke kaniner til at købe masseproducerede følelser.

”Okay, men hvis han ikke er ved at købe en valentinsgave til dig,” sagde Olivia, ”hvorfors står han så og glori på dametasker og punge?”

Brendan havde sat sig på hug for at kigge på en opstilling af kalendere, nøgleringe og navneskilte, alle i samme matchende grønne serie. ”Læderluksus” stod der på et stort skilt.

Ivy trykkede ”ring op” på mobilen og så Brendan hoppe i vejret. Han fumlede nede i sin jakkelomme, hev mobilen op og lagde den tøvende mod øret.

”Hej Ivy,” sagde han, og hun kunne høre, at han lød mærkelig. Ivy så ham stoppe op og læne sig op ad en mur. Han kunne ikke se hende, men hun kunne se ham.

”Hej,” svarede hun. ”Hvad laver du?”

”Ikke rigtig noget.” Brendan kørte hånden gennem håret. ”Hænger bare ud foran Den Saftige Bøf og venter på dig.”

Ivys øjne blev smalle. Han havde helt sikkert gang i et eller andet. ”Jamen, vi skulle jo ikke mødes der før om et par timer.”

”Nej, men altså ...” Han skubbede sig selv væk fra muren og begyndte at gå. ”Du rejser jo i aften, og jeg vil ikke gå glip af et eneste minut af vores afskedsfrokost.”

Ivy kunne igen mærke flagermusevingerne baske i maven, da han sagde ordet *afsked*. For ikke så længe siden havde Olivia og hun gjort alt, hvad de overhovedet kunne komme på, for at finde ud af sandheden om deres rigtige forældre. Det havde krævet en masse arbejde og en lille smule held, men til sidst fandt de ud af, at Ivys far – som hun var vokset op hos i den tro, at hun var hans adoptivbarn – var begge pigers rigtige far. Og for at det ikke skulle være nok, så var han søn af en transsylvansk greve. Det var han temmelig ligeglad med, men for Ivy og Olivia var det bare helt vildt. Tænk, de var i familie med royale vampyrer!





Efter massivt plageri var han gået med til at skrive hele historien om Ivy og Olivia til sine forældre, selvom han ikke havde talt med dem i årevis. ”Hvis det kan gøre jer glade,” havde deres far sagt.

”Jeg ved godt, at du er nødt til at tage af sted,” sagde Brendan stille i mobilen, ”men jeg kommer virkelig til at savne dig.”

”Jeg kommer også til at savne dig,” svarede Ivy. Det var første gang, at de skulle være adskilt siden deres første date i indkøbscenteret. Men det ville være det værd. Hun ville virkelig gerne lære sine bedsteforældre – greven og grevinden – at kende.

Ivy kunne det brev udenad, som hendes bedstemor havde sendt:

*Kære Karl*

*Din far og jeg vil være så taknemmelige for at kunne møde vores børnebørn og byde pigerne velkommen i vores familie. Lad os glemme fortiden.*

*Vi vedlægger tre billetter på 1. klasse i håb om, at I vil komme og besøge os.*

*De kærligste hilsener*

*Mor*



Ivy greb instinktivt efter den ring, hun bar i en kæde om halsen. Olivia havde en mage til. Det var identiske smaragdringe, der havde familiens symbol med konturen af et øje med et V i midten indgraveret på indersiden af ringen. Efter et helt liv uden at vide, hvor hun kom fra, skulle Ivy nu endelig finde ud af det.

Den næste uge i Europa ville blive dræber, men nu skulle hun lige først finde ud af, hvad hendes kæreste havde gang i.

”Nå, men hvad er dagens burger?” spurgte hun uskyldigt for at se, hvor langt han ville gå for ikke at afsløre, hvor han var. Olivia holdt sig for munden for ikke at bryde ud i grin.

”Æh, det ...” Brendan kiggede sig desperat omkring. ”Det er grøn læderluksus røg det ud af ham.

”Det lyder ikke særlig lækkert,” fnysede Ivy.

”Nej, men jeg har heller ikke tænkt mig at bestille en,” svarede han.

”Det lyder ikke, som om du er ved Den Saftige Bøf,” forsøgte Ivy igen. ”Jeg kan ikke høre noget musik i baggrunden.”

”Jeg tror bare, de har slukket for den i øjeblikket,” svarede Brendan og talte hurtigere og hurtigere.

Ivy besluttede at lade ham slippe. Han havde ikke



tænkt sig at bekende alligevel. ”Okay, men vi ses til frokost,” sagde hun.

”Fint, hej,” næsten råbte han, og Ivy så ham kollapse op ad muren.

”Han ville *ikke* være så hemmelighedsfuld, hvis det ikke var, fordi han var i gang med at købe en valentinsgave til dig,” afgjorde Olivia.

Ivy fulgte ham med blikket, da han traskede af sted. ”Jeg følger efter ham,” erklærede hun.

”Jeg er her,” sagde Olivia og kiggede gnavent på køen foran.

”Sammen med mig!” udbrød Janie. ”Vil du have et chokoladehjerter mere?”

Ivy løb gennem forhallen efter Brendan og sørgede for at holde sig langs med væggene. Da han drejede ned gennem indkøbscenterets østlige fløj, fulgte hun ham på sikker afstand. Hun blev nødt til at være ekstra forsigtig. Brendan var trods alt vampyr og ville muligvis fornemme hende, hvis hun kom for tæt på.

*Hvordan gør spioner på film?* tænkte Ivy. *Smelter sammen med mængden.* Hun kiggede ned på sit sorte skørt og sine tunge støvler. *Hm, det bliver svært.* Hun måtte bare være ... diskret.

Brendan gik ind i Trudys Skønhedssalon, og Ivy

smuttede efter og gemte sig bag et stativ med shampoo. Hun kiggede ud mellem to mannequinhoveder med blonde parykker og så Brendan kigge på accessories under glasdisken. Der var funklende armbånd, dinglende øreringe, ringe og brocher. Intet, som hendes vidunderlige goth-kæreste nogensinde ville købe til sig selv.

*Ved alle mørkets magter,* tænkte Ivy. *Han er virkelig i gang med at købe en valentinsgave!*

Brendan vendte sig, og Ivy nåede lige at dykke om bag ved parykkerne.

*Hvis han køber noget til mig, så bliver jeg også nødt til at købe noget til ham. Noget, som er lige så godt som det, han køber til mig.* Så da Brendan igen forlod butikken tomhændet, besluttede Ivy at følge efter ham, indtil hun så, hvad han købte.

Hun sneg sig af sted bag ham og holdt sig ude af syne.

*Vær som vand,* sagde Ivy til sig selv. Det havde Olivias far, som var besat af kampsport, lært hende. Hun gled fra en høj bregne til en marmorsøjle og videre til et solbrillestativ.

Det gik helt godt indtil lige uden for fotobutikken, hvor Brendan kiggede sig over skulderen. Ivy stod ved



siden af et udstillingsbord med selvhjælpsbøger og dykkede ned bag det. En ældre kvinde med en vorte på kinden, som sad på en stol og passede salget, kiggede på hende.

Ivy smilede, som om alt var helt normalt, men så bemærkede hun en sikkerhedsvagt, der stirrede på hende fra den anden side af gangen. Med to korte, tykke fingre pegede han på hende og vendte så fingrene mod sine egne øjne. *Jeg holder øje med dig*, signalerede han.

Ivy rejste sig straks og forsøgte at se uskyldig ud ved at tage en af de udstillede bøger og slå op på en tilfældig side. *Skaldet er skønt!* stod der.

Ivy panikkede, smækkede bogen i og lagde den tilbage på bordet.

”Kan jeg hjælpe med noget?” sagde den gamle dame med en rusten stemme.

”Æh, jeg kigger bare!” Ivy vendte sig for at tjekke, hvor Brendan var blevet af, og det værst tænkelige var sket.

Brendan var forsvundet!

